

Juhász Ferenc

AZ ARANY RÓZSAFÉNYE

Én elhiszem, hogy elhiszed,
mert nem hiszem, hogy nem hiszed:
léted a semmibe viszed.
Anyag az anyagból kiszed.

Mint barka-fejű szamarak,
mint törpe, vak bányalovak,
mint a gyász-szikla bivalyok,
csont-bajszú elefánt-kanok

ormánykígyóval csavart fát,
mint nehéz lovak az igát,
ekét, kocsit, háló-csomót,
földben kerek koporsót:

cipeljük, húzzuk az időt,
ami bennünk erjedve nőtt,
a bent-burjánzó türelem:
szerelem, kín, bűn, félelem.

S közben, szétzuhan, ami jó,
mint a fölrobbant Földgolyó,
s az űrben a tört földrészek
szétszállva csönddé enyésznek.

Minden ami volt emberi
az embert bűnné termeli,
roncs rettenettel terheli,
halál-lap álarccá veri.

S a gyűrt mosoly, luk-csipke szem
alatt a vesztes gyötirelem,
s az éhes fénygömb-vigyorok
szívében tigris vicsorog.

Lapul, ásít, hörög, figyel,
ha éhes csak azt veszi el,
amiért fut, mert ölni kell.
S testében megnyugvás delel.

A kristály-láz nem tolvajok
csak fornak, mint a csillagok,
bennük a nyomor úgy ragyog,
mint elmúlásban fény-dolog.

Mi habzunk, mint a légy donog,
fekete virággént zokog,
sír, nyüszít, zörög és nyafog.
S csecsemő ínyén nő a fog.

És őrzöng bennünk a tavasz,
öreg fán virághab-vigaszt,
amit a jövő leszavaz:
az arany rózsafénye az.

Mi úgy vagyunk a mindené:
testünk tol a semmi felé,
élünk, mint a nádbóbiták,
nád-zöldön sörényes csigák.

S a gyöngykéreg éhes gyerek
testében a nép didereg,
s az áttetsző vérrákos csönd
feje, mint óriási gyöngy.

Ez a csobogás edénye,
ez a gyűlölet fekélye,
folyómeder, szív-zár, teknő,
ez a koporsóban fekvő.

Ez az életből-már-kevés
vérbarlang szív-átültetés,
s a donor-szív ha feldobog
a halottban árny-halmazok.

A halottban csak üregek,
tolongó árnytest-tömegek,
tömb emberiség-szégyenek,
titokzöld krokodil-fejek.

Az idő tol minket, fehér
vastag szélsúlyú csönd-tenyér:
s mi szánhúzó kutyák, tevék
homokdombok, láng-rosta jég

redőiben, csipkéiben
futunk, ballagunk hit-híven
s szőke szempillánk tövében
lány aranyrög, a könny-érem,

ajkunk a hab küldetése:
szőr-ágas parafacsésze,
s szemünk, a látás-test rabok
vérbokros tónagy tintafolt.

S mi rece-ér-legyezőben,
hő-dzsungelben, lángmezőben,
mint a világ-temetőben,
akár érc-erdő a kőben,

s a jégcsipke köd-láz erdő,
mint halcsontváz szálka-ernyő
s a homokfutás dombjai,
mint a szívverés gondjai.

Fagyott húsért, fagyott halért,
szalmatövisért, hús vízért
vánszorgunk a Semmi felé,
ami Ördögé, Istené!

És könnyeink Holdak, Napok.
S szakállunk póknyálként csorog.
S ami utánunk maradék:
az csak vizelet, ürülék.

Kiszáradás, elrothadás
és múltunk dűnnyögő darázs.
Halom csont, szerkezet-elem.
Egymást-zabált Kozmosz-verem.

A Mindenség összeesett
láza ködfénypont-tervezet.
S amit egymásban megtalál:
halál, halál, halál, halál!

Alföld, 2003/9.